

Ђорђо Слагоје

ПОД МАРАМОМ ЦРНОМ

НАХОД СИМЕУН

Све тражећи матер своју и оца својега
Луто сам српском земљом до Будимскога брега
Пресрето караване Каравлахе и Раце
Има ли икога мога пито звездочаце
Пастире потукаче и тумаче снова
Ноћивао у цркви код седог богослова
Свраћо сам међу кухне погореле и силне
У колибе од трске и у постеље свилне
И у пећину чудну код неког дрводеље
Све тражећи по греху старе родитеље
Луто сам српском земљом Метохијом и Расом
Пресрето силан народ што гавеља за спасом
И углас запомаже што ме остави оче
Ој Србијо грешно косовско нахоче

ПРОКЛЕТА ЈЕРИНА

Признајем да сам их гонила бесомучно
Да граде високе куле а не потлеуше
Да зидају облаку ближе свечано и звучно
Нек варвари кад дођу имају шта да руше

Да граде Творцу у славу и Србији на ползу
Нека се издалека види да је има
Да се не баве собом и да не мисле о злу
А жртву-темељницу нек нађу међ својима

Да не месе од блата сламе иловаче
Бајте на једну воду где бугаре и гуде
О старцу који ми у гору умаче
И о томе шта би било кад би могло да буде

Јесам их нагонила да дижу тврђаве
Да клече у темељу и цвокоћу на скели
Да буду делом достојни старе славе
И гонићу их макар ме довека клели

ОГЛЕД О МРАЧНОЈ ПРОШЛОСТИ

Отуд ми гране бела недеља,
Очеве очи, мајчино лице,
Злати се руно, пева преља...
А нитков сикће – плева, трице.

Отуд блешти утвино перје,
Шапће ми свећа, и кандило...
Све је то тлапња, празноверје,
Већ је и Богу дојадило.

На крилима ме Сретење срета
У дан рођења моје кћери,
Светле се пути оба света...
Занемари – хуља се цери.

У сињој цркви, у белој кули
Јате се душе благих, незлих...

А совуљага сву ноћ тули –
Не помињи, попљуј и презри.

Отуд ме греје ускршње јаје,
И Света Мати трећим дланом...
А уштва уњка – то дуго траје,
Пресвучи се и крени за мнош.

Сја ми у лугу жива шара
Слова што везе Јефимија,
Као варница из угара,
Понекад ево синем и ја.

Отуд ми поје ангел у Жичи,
Зари у тами – не залази...
А злодух гракће, утвара кричи –
Одречи се и погази.

Све је то прошлост, мрачни остаци,
И немој ником – заборави.
А отуд трепте божји знаци
По оном гробљу што ми се плави...

КОСОВКА ДЕВОЈКА

Не враћам се у род нити стижем у дом
Подржи ме свети у науму худом
Док у празном пољу из празног кондира
Заливам празне кућице кромпира
Причешћујем моје давно изгинуле
Божур-увеоке ђуле и примуле
Посрамљену липу скршен храст-црквењак
Угаслу купину и запаљен вењак
Под прозором трешњу босиљак у трему
Јасику док прима божју анатему
Моје празно класје и скрхане вреже
Коприву у жици око Самодреже
И бор онај зелен који ми се суши
У пустој пољу и у празној души

ОГЛЕДАЛЦЕ СРПСКО

Имао сам огледалце Његошево живо српско
Али ми је потковицом блатном чизмом злотвор смрско
У њему се Христ огледо и Даница лице мила
Свадбовало младо сунце небеса се пресвладила

Из даљине смешило се док сам зидо дом и цркву
Сијало је и када се језера и горе смркну

Као слово молитвено светлуцо сам и ја пред њим
Од овога ког ћу срести у зрцалу већ се ледим

Држала га у наручју Света Мајка трећом руком
При њему сам о Божићу вечерао с кућним вуком

А сад кријем огледалце смежурано слепо мало
Као локва у плићаку у коју је јаре стало

Као процеп зев камени одакле ме гуштер гледа
Тавним ликом замућено цикнуло од злопогледа

Ко страшило ислужено под марамом црном ћути
Парче стакла у којем се више не смем огледнути.

ДРУЖИНА ОСТАЛА

Ко у збегу ко на потерници
У зиндану ил у вешерници
У мртвоме углу у запећку
Загледани у боб и у плећку
У епитаф или у колумну
О вршају на смућеном гумну

На истом су силни и нејаки
По Косово упртио сваки
И носе га од века до века
Ал не могу никуд из ћустека
Па се теше чемернијем вином
Са некаквом старом дервишином
И још нешто Грка и Бугара
Све коротан рушног разговара

Један чарну гору обикава
И у леду цркву осликава
Да у цркви дочека гониче
Где бор клетву јела тропар сриче
Другог сестре трећег муве пљују
У самоћи стиду и нечују
А четврти вранца и алата
У кочије преже неповрата

Стане ала а кидише врана
Тужна моја браћо поскитана